

ระวีนันท์ รื่นพรต 2552: อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคล ความหุนตัว และการยึดติด
ความสมบูรณ์แบบที่มีต่อการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน) สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน
ภาควิชาจิตวิทยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน, กศ.ด.
174 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ราชภัฏพระนคร 2) ระดับความหุนตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3) ระดับการยึดติดความสมบูรณ์แบบของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร 4) ปัจจัยส่วน
บุคคล ความหุนตัว และการยึดติดความสมบูรณ์แบบที่ร่วมกันมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 1,002 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดย แบบสอบถาม และ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ
Enter Method

ผลการวิจัยพบว่า 1) การปรับตัวของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความหุนตัวของ
นักศึกษาอยู่ในระดับมาก 3) การยึดติดความสมบูรณ์แบบของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง
4) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ Enter Method พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 32 ตัวร่วมกัน
พยากรณ์การปรับตัวของนักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสามารถอธิบายได้
ร้อยละ 35.0 ($R^2 = 0.350$) โดยที่ ความหุนตัว และการยึดติดความสมบูรณ์แบบ สามารถพยากรณ์
การปรับตัวได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ เกรดเฉลี่ย
สะสม คณะ(วิทยาลัยการฝึกหัดครู) และอาชีพของมารดา(รับจ้างทั่วไป) สามารถพยากรณ์
การปรับตัวได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05